

Եղիշե Չարենց

...Մայրամուտի այս սուրբ, հրակարմիր միգում

...Մայրամուտի այս սուրբ, հրակարմիր միգում,
Բորբ արևի վառվող, ողջակիզվող հոգում,
Որպես անդարձ երազ, որպես անցած մի հուշ
Մոխրանում է ահա քո մարմինը անուշ:
Որպես կարմիր մի վերք, մի արնագույն քուրա,
Բռնկվել է ահա հորիզոնի վրա,
Այրվում է, որպես իրիկնային մի սեր,
Ու գնում է դեպի մայրամուտ ու գիշեր...

Մի՛րտս է կարծես մխում,
Միրտս մաքուր, գվարթ,
Միրտս երկնի մովում
Կարմիր բացված մի վարդ:
Այրվում է, բոսոր,
Վա՛ր է իջնում արագ
Հրաբորբոք, հզոր
Միրտս՝ կարմիր կրակ...

Մի՛րտս արև, սիրտս գարուն,
Հրի՛ բաժակ ու սիրո,
Իրիկնային այս աշխարհում
Քա՛ղցր գոհ...

* * * * *

Ցերեկների թույնը բոսոր
Մի՛րտ իմ, տա՛ր, սի՛րտ իմ, տար,
Թող տարածվի գիշերը խոր
Ու արդա՛ր:

Մա՛յր մտի՛ր, սի՛րտ, ու ծածկվիր
Խավարո՛ւմ, խավարո՛ւմ.
Հո՛ւշ է կյանքը, ոսկի՛ մոխիր
Ու մարում:

Մա՛յր մտի՛ր, սի՛րտ, կարմի՛ր երազ,
Երկինքներում ցուրտ ու սին,
Որ վաղը, սեզ, դու բարձրանաս
Արևի՛ հետ միասին...